JÄÄNMURTAJA

2 / 2005

NEPAL: Punalippu maailman huipulla

Sosiaalifoorumi

Bernstein, Kautsky ja revisionismin virheet

JULKAISUN TOIMITUS

Jäänmurtaja on Marxilais-leniniläisen yhteiskuntatieteen seura ry:n julkaisu. Se on puolueeton tieteellinen julkaisu, jonka tarkoituksena on edistää näkökulmien laajentamista, ideologisen työn kehittämistä ja näkemysten vaihtoa kommunistisessa liikkeessä.

Lehden yhteystiedot:

Päätoimittaja: Mikko Kivipuro
Toimittaja: Petri Toikkanen
Nettisivu: www.mlys.net

Osoite: Marxilais-Leniniläinen yhteiskuntatieteen seura ry. / Jäänmurtaja
Postilokero 73
40101 Jyväskylä

Artikkeleita, kuvia, palautetta, ynnä muuta voi lähettää sähköpostitse osoitteeseen:
toimitus@mlys.net

Lehden tilaukset sähköpostitse:
tilaukset@mlys.net

Hinnasto:

Irtonumero	5 Euroa
Neljän nro tilaus:	20 Euroa
Jäsenyys ja vuoden lehdet:	30 Euroa

Toimitus ei vastaa lähetetyn materiaalin säilyttämisestä tai palauttamisesta, paitsi erikseen pyydettäessä.

Sisällysluettelo

PÄÄKIRJOITUS

Kiitos hyvästä vastaanotosta!

Pidät käsissäsi Jäänmurtajan toista numeroa. Ensimmäinen numero sai maamme kommunistisessa liikkeessä osakseen suurta huomiota, ja palautetta on tullut erittäin paljon, mistä haluamme kiittää lukijoita. Palaute on ollut valtaosaltaan positiivista. Soittoja ja ehdotuksia on tullut valtavasti, ja Jäänmurtajalle onkin selvästi tilausta. Tulevissa lehdissä käsiteltäviksi aiheiksi on ehdotettu muun muassa byrokratian osuutta revisionismin valtaannousussa Neuvostoliitossa, ay-liikkeen rappiota, kapitalismin diktatorista luonnetta sekä kapitalismin taloudellista kehitystä Suomessa nykyaikana. Näihin aiheisiin tullaan varmasti palaamaan.

Lehti on aiheuttanut myös pelonsekaisia tunteita, koska sen sisältö ei pyrkinytkään miellyttämään kaikkia. Dialektiikan perusteet tuntien ei tarvitse olla huolissaan: kehitys käy aina ristiriitojen ja niiden välisen taistelun kautta. Eikö kommunistinen liike ole vahvistunut juuri taistelussa virheellisiä käsityksiä vastaan?

Osoittaapa historia linjan oikeaksi tai vääräksi, niin keskustelu ja kritiikki vahvistavat liikettä. Jos liike ei kestä avointa keskustelua tai väittelyä, vaan asiat täytyy lakaista maton alle, niin kuinka liike kuvittelee pystyvänsä taistelemaan kapitalismia vastaan? Jos asiasta ollaan eri mieltä, niin sen

tosiasian avoin tunnustaminen, että ollaan erimielisiä, lisää itse asiassa yhtenäisyyttä. Täytyy myös kysyä mitä menetettävää kommunistisella liikkeellä on Suomessa? Mitä pelättävää on keskustelussa? Suunta on siis ylöspäin.

Jäänmurtajan ensimmäinen numero myytiin hetkessä loppuun, mutta siitä on nyt otettu toinen painos ja sitä voi taas tilata toimituksesta. Lehden toisessa numerossa käsitellään ajankohtaisia aiheita: Nepal, Kiina ja Maailman sosiaalifoorumi ovat suurennuslasin alla. Jäänmurtajassa on myös englanninkielinen tiivistelmä, koska lehti on herättänyt myös kansainvälistä kiinnostusta.

Tahdon välittää lukijoille kansainväliset terveiset Venezuelasta. Maailman nuorison ja opiskelijoiden festivaaleilla kävi selväksi, että joka puolella maailmaa nuoret ovat kiinnostuneita marxismi-leninismin opiskelusta. Eikä se tarkoita heille dogmaattista fraasien ulkoa opettelua vaan teorian vallankumouksellisen sisällön soveltamista kunkin maan nykyisiin olosuhteisiin. Nuoriso tietää dogmaattisuuden olevan yhtä vaarallista kuin revisionisminkin.

Latinalaisessa Amerikassa puhaltavat muutoksen tuulet. Erityisesti Venezuela kulkee varsin määrätietoisesti kansallisdemokraattisen vallankumouksen tiellä, ja presidentti Hugo Chávezin mukaan “sosialismi on ainut vaihtoehto kapitalistiselle barbarialle.” Venezuela on vielä tietysti kaukana sosialismista, mutta kansalaisten

PÄÄKIRJOITUS

erittäin aktiivinen osallistuminen vallankumoukseen antaa toivoa sen jatkumisesta seuraavaan vaiheeseen. Kuitenkin lopullinen välienselvittely on ilmeisesti vielä käymättä. Porvaristolla on edelleen asemia Venezuelan armeijassa, poliisissa, työmarkkinajärjestöissä ja erityisesti mediassa, ja puhdistuksista huolimatta porvaristo pyrkii asemiin näihin elimiin. Venezuelaan tullaan palaamaan tulevissa lehdissä.

Toivomme jatkossakin lukijoilta kirjoituksia, kommentteja ja kritiikkiä. On sanottu, että nyt tarvittaisiin 2000-luvun Marxeja ja Leninejä. On myös tunnettua, että jos haluaa jotain tapahtuvan on se tehtävä itse. Voimme siis jäädä odottamaan vapahtajaa tai tehdä teoreettisen ja käytännöllisen työn avulla “Leninit” itse.

Totuus jäiden alta esiin ja kohti lopullista voittoa!

Mikko Kivipuro,
Päätoimittaja

VALLANKUMOUS NYT

Vallankumous NYT on uusi, ajankohtainen artikkelisarja maailmalla tapahtuvista vallankumoustaisteluista. Tunnistat sen aina yläpuolella olevasta tunnuksesta. Se keskittyy eri asteisiin kansainvälisiin imperialismin vastaisiin konflikteihin. Sarjan ensimmäinen artikkeli porautuu Nepalin noin kymmenen vuotta kestäneeseen konfliktiin.Ohessa on myös päätoimittaja Kivipuron kommentaari Nepalin vallankumouksen merkityksestä. Itse palstaa toimittaa Petri Toikkanen. Seuraavissa numeroissa tulemme käsittelemään muunmuassa Venezuelan Bolivaarista vallankumousta ja Kolumbian pitkällistä vapautustaistelua.

Bernstein, Kautsky ja opportunismin yleiset virheet

Nykyisen globalisoituneen kapitalismin aikana oikeisto-opportunismi (myöhemmin tekstissä “revisionismi”) on erittäin vahva suuntaus imperialististen maiden työväenliikkeessä. Revisionismin yhteys kapitalismin, imperialismin sekä imperialististen maiden “työläisaristokratian” kehitykseen on tiivis.

Tässä artikkelissa keskitytään käytännön poliittisissa linjavalinnoissa näkyvien revisionismin peruspiirteiden lyhyeen esittämiseen eri teoreetikkojen ajatusten, sekä kapitalismin nykyisen kehitysvaiheen kautta. Esityksessä tartutaan kahteen revisionismin piirteeseen: reformismiin ja valtioteoreettisiin virheisiin. Nämä piirteet ovat kiinteässä yhteydessä toisiinsa ja muihin revisionismin piirteisiin. Ne kuvastavat imperialismin ja porvarillisen ideologian vaikutusta työväenliikkeessä. Esittely vain raapaisee ilmiön pintaa, mutta toivottavasti herättää keskustelua.

Reformismi

Reformismin synty on ymmärrettävä materiaalisen kehityksen heijastumana. Tätä kautta on helppo ymmärtää sen voima erityisesti Euroopan ja muiden imperialismin keskusten työväenliikkeessä.

Reformismi on ajankohtaisen, jokapäiväisen toiminnan korostamista. Revisionistisen suunnan tunnetun edustajan, Edvard Bernsteinin, mukaan *“tulee arvostella korkeammalle*

parlamenttityö, ei niin paljoa agitatsionia" (1982, 46). Revisionismi tarkoittaa käytännön politiikassa Bernsteinin itsensä mukaan *"reformia, järjestelmällisen reformityön politiikkaa vastakohtana politiikalle, joka pitää vallankumouksellista romahdusta mieleisenä tahi välttämättömäksi tunnustettuna kehitysasteena*" (emt. s.52). Revisionistisen työväenliikkeen mielestä kapitalismi on osoittautunut niin uusiutumiskykyiseksi (ks. esim. emt. s.25), että suuria kriisejä ei enää synny, eikä niihin valmistautuminen ole työväenliikkeen tärkein tehtävä. Tällöin huomio kiinnittyy vähittäisiin uudistuksiin, reformeihin ja kamppailuun niiden puolesta, kun taas vallankumoukseen valmistautuminen siirtyy "ajankohtaisempaan aikaan".

Bernsteinin mukaan uudistusten puolesta käytävän jokapäiväisen etukamppailun kautta työläiset ymmärtävät toiminnan päämäärät ja kapitalistisen yhteiskunnan olemuksen. Kuitenkaan taistelun *syitä,* sen juuria tai lopullista päämäärää, kommunismia, ei tule heille esittää (ks. emt. s.48-51).

"- - Marxin teoria [on] todellakin kumonnut ajatuksen lopullisesta päämäärästä. Kehitysaatteeseen nojautuva yhteiskuntaoppi ei voi tunnustaa mitään lopullista päämäärää, inhimillinen yhteiskunta on sen mukaan alituisesti kehityskulun alainen. Sen mukaan on olemassa suuria suuntaviittoja ja päämääriä mutta loppupäämäärää ei voi olla. Sitäkään mikä on voitu merkitä ajoittaiseksi päämääräksi, ei pidä edeltäpäin johtaa aivoista, vaan se täytyy muodostua käytännöllisistä taisteluista ja liikkeistä." (Emt. s. 22.)

Bernsteinilla on tässä mukana oikeakin ajatus. Mitään lopullista yhteiskuntajärjestystä ei tietenkään ole, eikä työväenliikkeen tule suunnata kohti jotakin valmista utopiaa. Kommunistisesta

näkökulmasta katsottuna Bernsteinilla on tässä kuitenkin kaksi selvää virhettä. Ensinnäkin hän ajattelee, että ilmiöiden, esimerkiksi taloudellisen taistelun, kautta työläiset näkevät kapitalismin olemuksen ja sitä kautta taistelun päämäärät. Toiseksi Bernsteinin näkemyksen mukaan kehitys on tasaisesti etenevää liikettä, pelkkää määrällistä muutosta (ks. myös Bernsteinin käsityksestä kriisien jatkuvasta vähentymisestä, emt. s.44-46), vaikka sanoissaan hän erottaakin laadulliset muutokset määrällisistä.

Bernsteinin elinaikana Saksa oli eräs kaikkein kehit-tyneimmistä kapitalistisista maista. On ymmärrettävää, että vallinneissa oloissa reformismi sai jalansijaa. Imperialististen maiden materiaalisissa olosuhteissa ainoastaan pieni osa työväenluokasta tulee vallankumoukselliseksi itsestään, "käytännöllisten taistelujen", kokemustensa kautta.*) Imperialististen maiden työväenluokka ei itsestään järjestäydy joukoittain vallankumouksellisten riveihin, valmiina ja motivoituneina vallankumoukseen. Tästä syystä "agitatsionia" tarvittaisiin erityisesti. Agitaation väheksyminen on imperialististen maiden materiaalisten olosuhteiden

Edward Bernstein

*= Varsinaisen vallankumouksellisen *proletariaatin* osuus on imperialismin keskusalueilla hyvin pieni. Tätä kysymystä käsitellään myöhemmin, erillisessä artikkelissa.

sekä porvarillisen ideologian vaikutusta. Vallankumouksellisten kommunistien tehtävänä tulisi niin paljon ja niin nopeasti kuin mahdollista lisätä proletariaatin luokkatietoisuutta. Ei suinkaan vain tuoda ilmi sitä, mistä proletariaatti on jo tullut tietoiseksi ilman vähäisintäkään apua vallankumouksellisilta kommunisteilta (ks. Lenin 1975b, erityisesti s. 133-144 ja Buharin, luku IV).

Työväenluokka ei tule tietoiseksi pääoman vallan rajoittamisen ja kapitalismin ylittämisen välttämättömyydestä vain kamppaillessaan jokapäiväisten etujensa puolesta. Liike ei edisty eikä vallankumous lähene ilman jatkuvaa työväenluokan luokkatietoisuutta lisäävää agitaatiota ja kommunismin päämäärää. Työväenluokka on saatava kommunismin kannalle porvarillista valtiota vastaan. Vahvasti kommunistisen liikkeen kehitykseen vaikuttaneen Vladimir Leninin mukaan tähän *"pelkkä propaganda, pelkkä agitaatio ei riitä - -. Siihen tarvitaan näiden joukkojen omaa poliittista kokemusta."* (1975b, 131.) Joukkojen oma kokemus on välttämätöntä vallankumouksen toteuttamiseksi, mutta se ei yksinään riitä.

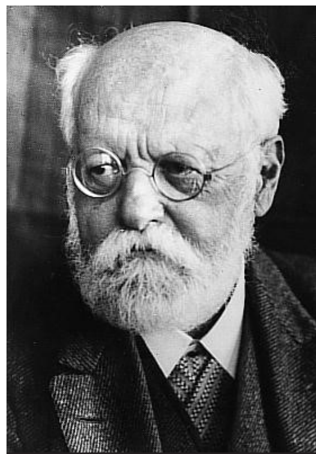
Reformien puolesta käytävä jokapäiväisen taistelu, johon kommunistien pitää tietenkin normaaliaikana tarmolla osallistua, ei voi olla kommunistien toiminnan pääasiallinen muoto. Esimerkkeinä reformistisesta toiminnasta mainittakoon ammattiyhdistys- ja parlamentaarinen työ. Työn päämäärä ei voi jäädä kapitalistisen järjestelmän riiston rajoittamiseen, eli taistelun avulla saavutettuun välittömään hyötyyn. Riiston hetkellinen rajoittaminen käytännössä nimittäin lisää riiston määrää jatkaessaan kapitalistisen järjestelmän elinikää.

Kamppailun päämääränä on oltava proletariaatin valmentaminen vallankumoukseen. Ja sen tosiasian osoittaminen, että ammattiyhdistys- tai parlamenttityöllä ei voida saavuttaa pysyviä

tuloksia, vaan että proletariaatin tulee vallankumouksella murskata nykyinen järjestelmä ja pystyttää tilalle oma järjestelmänsä. Jos työväenliikkeen taistelu hylkää kapitalistisen järjestelmän kriisiin valmistautumisen, se hylkää käytännössä vallankumouksen. Jos työväenliike noudattaa jokapäiväisen taistelun tuomia "suuntaviittoja ja päämääriä", kansainvälisen työväenluokan vallankumouksen sijaan kamppaillaan vain kansallisten reformien puolesta. Välittömien käytännön saavutusten nostaminen toiminnan pääasialliseksi tavoitteeksi johtaa lopulta luokka-taistelun hylkäämiseen. Toiminnasta tulee sopuisaa ja sovittelevaa.

Valtioteoria

Reformismin myötä myös toiminta porvarillisen vallan elimissä ylikorostuu. Parlamentit ja parlamenttivaalit eivät toimikaan erityisinä puhujakorokkeina työväenluokan agitoimiseen, vaan jopa työväenliikkeen pääasiallisina toimintamuotoina. Erilaiset vaalit ja vaalikamppailut muodostavat suurimman osan revisionistisen työväenliikkeen koko toiminnasta. Bernsteinin aikalaisen ja maanmiehen, Karl Kautskyn mukaan siellä missä proletariaatti *"ottaa osaa taisteluihin parlamentista (varsinkin vaalitaisteluihin) ja parlamentissa, alkaa parlamentarismin aikaisempi luonne muuttua. Se ei ole enää ainoastaan porvarikunnan vallan välikappale. - - [Köyhälistön tulee]*

Karl Kautsky

*kaikkialla vaatia mitä innokkaimmin tukea parlamentin valtaa valtiovaltaa vastaan ja vahvistaa omaa edustustansa parlamentissa."(*1974, 228) Tietenkin proletariaatin puolueen tulee rauhan aikana "vahvistaa omaa edustustansa parlamentissa", mutta että porvarillisen vallankäytön elimen, parlamentin - ja ilmeisesti myös porvarillisen valtion - koko luonne muuttuisi sillä, kun sinne valittaisiin työväenluokan jäseniä! Se on revisionismia.

Toinen revisionismin peruspiirre on kyvyttömyys valtioteoreettisissa kysymyksissä. Kautskya kyvykkäämmän Friedrich Engelsin mukaan *"valtio on saanut alkunsa siitä, että on pitänyt hillitä vastakkaisia luokkia, ja koska se on syntynyt samalla kuitenkin näiden luokkien yhteentörmäyksissä, niin se on säännöllisesti mahtavimman, taloudellisesti vallitsevan luokan valtio, jonka avulla tämä luokka muodostuu myös poliittisesti vallitsevaksi luokaksi ja josta se saa uuden välikappaleen sorretun luokan lannistamiseksi ja riistämiseksi. Niinpä antiikin valtio oli ennen kaikkea orjaisäntien valtio orjien lannistamiseksi, samoin feodaalivaltio oli aateliston välikappaleena maaorjien ja epäitsenäisten talonpoikain lannistamisessa ja nykyaikainen parlamentaarinen valtio on pääoman aseena palkkatyön riistämisessä"* (1974, 225). Revisionistit eivät ymmärrä, että parlamentti on luokkavallan väline, vaikka ei olekaan sen välttämätön osa. Parlamenttia ei kyetä käyttämään työväenluokan välineenä, sillä se on historiallisesti muodostunut nimenomaan porvariston vallan välineeksi.

Vapautuakseen palkkaorjuudesta on proletariaatin hävitettävä nykyinen valtio ja luotava tilalle oma työväenvaltionsa, jotta porvaristo ei pääsisi palauttamaan nykyistä järjestystä. V. I. Leninin mukaan tämä nykyisen valtion hävittäminen ja työväenvaltion luominen *"voidaan toteuttaa vain muuttamalla proletariaatti hallitsevaksi luokaksi, joka kykenee*

*tukahduttamaan porvariston kiertämättömän, vimmatun vastarinnan ja järjestämään kaikki työtätekevät ja riistetyt joukot uutta talousmuotoa varten"(*1975, 42).

Engels tiivistää valtioteoreettisen näkemyksensä huhtikuussa 1883 kirjoittamassaan kirjeessä Philip van Pattenille (ks. Marx-Engels, 368-369) seuraavasti: *"Marx ja minä olemme, vuodesta 1845, olleet sitä mieltä, että eräs tulevan proletaarisen vallankumouksen lopullisia tuloksia tulee olemaan valtioksi nimitetyn poliittisen organisaation vähittäinen kuoleentuminen ja lopulta häviäminen. Valtio-organisaation päätarkoituksena on aina ollut taata aseellisen väkivallan avulla omistavan vähemmistön toimesta tapahtuva työtätekevän enemmistön taloudellinen sorto. Omistavan vähemmistön hävitessä häviää myös aseellisen sorto- tai valtiovallan välttämättömyys. Samalla olemme aina olleet sitä mieltä, että päästäkseen tulevan sosiaalisen vallankumouksen tähän ja muihin paljon tärkeämpiin päämääriin työväenluokan on ensin otettava haltuunsa valtion organisoitu poliittinen valta ja kukistettava sen avulla kapitalistiluokan vastarinta sekä organisoitava yhteiskunta uudelleen."*

Edellä esiteltiin lyhyesti tieteellisen sosialismin klassikoiden valtioteoreettisia näkemyksiä. Mitkä ovat revisionismin yleiset valtioteoreettiset virheet?

1. Perinteinen revisionistinen teesi on "demokratian laajentaminen talouden alalle" (ks. Bernstein 1982, 58; ks. myös Bernstein 1982b, "Demokratia ja sosialismi", s.174-207). Teesin esittäjät eivät ymmärrä valtiota. Tämä näkyy tavasta, jolla sanaa "demokratia" käytetään.

Tilan ja ajan puutteen vuoksi vedotaan tässä Leniniin auktoriteettina.

“Demokratia on valtio, joka tunnustaa vähemmistön alistamisen enemmistön tahtoon. Se on siis järjestö systemaattista väkivaltaa varten, jota luokka, väestön osa, käyttää toista luokkaa, väestön toista osaa vastaan.”

“Me asetamme lopulliseksi päämääräksemme valtion hävittämisen, kaiken järjestetyn ja systemaattisen väkivallan, yleensä kaiken ihmisiin kohdistuvan väkivallan hävittämisen.” (Lenin 1975, 137) *“ - - Tästä kapitalistisesta demokratiasta - - kehitys eteenpäin ei käy yksinkertaisesti, suoraan ja sileästi ’yhä laajempaan ja laajempaan demokratiaan’ kuten liberaaliset professorit ja pikkuporvarilliset opportunistit esittävät asian. Ei. Kehitys eteenpäin, so. kommunismiin, käy proletariaatin diktatuurin kautta eikä voi käydä muulla tavoin, sillä kapitalististen riistäjäin vastarintaa ei voi murtaa kukaan muu eikä siihen ole mitään muuta tietä.”(*Emt. s.147.)

2. Revisionistinen työväenliike puhuu vain valtiovallan valtaamisesta, ei sen hävittämisestä. Vuonna 1924 Kautsky – nyt jo selvänä revisionistina – esittää, että ei *“valtiosäännön väkivaltainen kumoaminen, vaan sen suoman kansanvaltaisen oikeuden mitä hedelmällisin hyväksikäyttäminen, on nyt tehtävänämme. Ei enää kumous, vaan köyhälistön yhtyminen vie nyt köyhälistön Saksassa valtaan.”(*1925, 31) Kautsky tiivistää ajatuksensa proletariaatin vallankumouksesta seuraavasti: “*Samanaikaisesti proletariaatin kanssa vahvistuu kansanvalta. Niinpä tulee myös normaalinen tie valtiovallan valloittamiseksi olemaan sama kuin kansanvallantie.”(*Emt. s.97.)

Revisionistit eivät ymmärrä, että porvarillista valtiota ei vähittäisillä muutoksilla voida muuttaa työväenvaltioksi. Se täytyy murskata ennen kuin työväenvaltio voidaan rakentaa. Marxin ja Engelsin oppi väkivaltaisen vallankumouksen kiertämättömyydestä koskee

porvarillista valtiota. Se ei voi vaihtua proletaariseksi valtioksi, proletariaatin diktatuuriksi, "kuoleutumisen" kautta, vaan yleisenä sääntönä on, että se voi vaihtua vain väkivaltaisen vallankumouksen kautta. Marxin ja Engelsin koko opin pohjana on se ajatus, että joukkoja on kasvatettava järjestelmällisesti käsittämään väkivaltainen vallankumous näin ja juuri näin.

*"Porvarillisen valtion vaihtuminen proletaariseen valtioon on mahdotonta ilman väkivaltaista vallankumousta. Proletaarisen valtion hävittäminen, ts. kaikkinaisen valtion hävittäminen, on mahdotonta muuten kuin 'kuoleutumisen' tietä."(*Emt. s.36-37.) "*- - kaikki aikaisemmat vallankumoukset ovat täydellistäneet valtiokoneistoa, mutta se on lyötävä rikki, murskattava. Tämä johtopäätös on marxilaisen valtio-opin perusajatus*."(Emt. s.47-48.)
Mitä kysymyksiä Suomen kommunistisessa liikkeessä olisi nyt käsiteltävä revisionismin nujertamiseksi?

Tällaisella lyhyellä lehtiartikkelilla ei tietenkään voida kuin parhaimmillaan herätellä mielenkiintoa muutamiin kysymyksiin. Mitä kommunistisessa liikkeessä nyt olisi tutkittava?

Kaksi perusasiaa kommunistien teoreettisessa kehitystyössä ovat tietenkin aina pysyviä: dialektis-materialistisen metodin opiskelu sekä sen käyttäminen yhteiskunnan nykyisen kehitysvaiheen tutkimiseen ja ymmärtämiseen.

Nykyistä imperialismia tarkastellaan paljon maailman vallankumouksellisessa liikkeessä. Aluksi voi näyttää, että imperialismin tutkimuksella ei ole yhteyttä lyhyesti käsittelemiimme revisionismin kahteen peruspiirteeseen, reformismiin ja valtioteoreettisiin virheisiin. Kuitenkin nimenomaan

imperialismiin liittyvien ongelmakohtien tutkimuksen ja selvittämisen kautta revisionistiset virheet kyetään välttämään. Imperialismitutkimuksen kautta avautuu vyyhti, jonka selvitettyämme kommunistinen liike on paljon nykyistä vahvempi. Mistä imperialismitutkimuksessa on lähdettävä?

On erittäin ymmärrettävää, että revisionismin kehittymiselle on materiaaliset perustelut ja sen vaikutus on merkittävää etenkin länsimaiden työväenliikkeessä. Täällä Suomessa ja laajemmin kaikissa länsimaissa eläviin työväenluokan jäseniin vaikuttavat meidän maailmanmittakaavassa poikkeukselliset, porvarilliset elinolosuhteemme. Ne muovaavat ajatteluamme porvarilliseksi. Emme elä vallankumouksellisessa ympäristössä, samoin kuin esimerkiksi Marx ja Engels, joiden maailmankuva muotoutui 1840-luvun yhteiskunnallisissa myllerryksissä. Leninin aikana Venäjä - ja Suomi sen osana - oli maailmanvallankumouksen keskus. Leninin todellisuuden vallankumouksellisuus muovasi hänen ajatteluaan. Niin kuin otamme oppia vallankumouksellisilta tieteellisen sosialismin klassikoilta, meidän tulisi ottaa oppia myös alikehittyneiden maiden proletaarisilta kommunisteilta, jotka tällä hetkellä elävät Marxiin, Engelsiin ja Leniniin vaikuttaneita vastaavissa yhteiskunnallisissa olosuhteissa. Miten rakennetaan uusi todellinen Internationaali, aiempien Internationaalien, erityisesti I:n ja III:n, meille antamien opetusten ja esimerkkien mukaan? Miten kommunistien maailmanlaajuinen kaikinpuolinenyhteistyö on järjestettävä?

Koska rauhan aikana imperialististen maiden työväenluokasta vain pieni osa kehittyy vallankumoukselliseksi, meidän tulisi tutkia myös "työläisaristokratiaa". Millainen on "työläisaristokraattinen" ideologia? Mikä vaikutus sen selvällä olemassaololla on kommunistien strategiaan?

Meidän tulee pohtia yllä mainittuja kysymyksiä monien muiden kysymysten lisäksi. Meidän voi olla täällä imperialismin keskusalueilla vallitsevissa olosuhteissa vaikea vaalia vahvan luokkakantaista vallankumouksellisuuttamme. Se on kuitenkin tehtävä. Jos meidän oma elinympäristömme ei suoraan "pakota" meitä vahvan luokkakantaiseen vallankumouksellisuuteen, meidän tulee löytää se tieteen keinoin, tieteellistä sosialismia tutkimalla, opiskelemalla ja kehittämällä marxismi-leninismiä yhdessä maailmanlaajuisen kommunistisen liikkeen kanssa. Seuraavan suuren imperialistisen kriisin tullessa ajankohtaiseksi, meidän vallankumouksellisten kommunistien tulee todella olla valmiina, valmistautuneita toimintaan, teoreettisesti ja käytännön työssä kypsinä.

Antti Tynkkynen

Lähteet:

Bernstein, Edvard 1982: Sosialidemokratian revisionismi. Tammi, Helsinki.
Bernstein, Edvard 1982b: Sosialismin edellytykset. Werner Söderström Oy, Juva.

Buharin, Nikolai 1926: Sosialidemokraatit ja Neuvostoliitto. Työväenjärjestöjen Tiedonantaja, Kuopio.

Engels, Friedrich 1974. Perheen, yksityisomaisuuden ja valtion alkuperä. Edistys, Moskova.

Kautsky, Karl 1974: Erfurtin ohjelma. Tammi, Helsinki.

Kautsky, Karl 1925: Köyhälistön vallankumous. Työväen kirjapaino, Helsinki.

Lenin, V. I. 1975: Valtio ja vallankumous. Edistys, Moskova.
Lenin, V. I .1975b: “Vasemmistolaisuus” lastentautina kommunismissa. Edistys, Moskova.

Marx, Karl – Engels, Friedrich 1976: Kirjeitä. Edistys, Moskova.

Julkaisemme seuraavassa artikkelin, joka on käännetty englanninkielisestä *Monthly review*-lehdestä. Monthly review on 1949 perustettu Yhdysvalloissa ilmestyvä poliittisista organisaatioista riippumaton itsenäinen, sosialistinen aikakauslehti. Nyt julkaistava artikkeli luo omalla tavallaan ajankohtaisesti kuvaa siitä kehityksestä, joka on ollut Kiinan kansantasavallassa käynnissä jo yli kaksikymmentä vuotta. Nyky-Kiinassa jopa kommunistit ovat joutuneet hallituksen vainoamiksi. Artikkeli on alun perin julkaistu tammikuussa 2005.

Joulukuun 24. päivä 2004:

Maolaisille kolmen vuoden tuomiot lentolehtisten levittämisestä Kiinassa

Raportti tapauksesta Zhengzhoun Nelikko

Kun Kiinan poliisi pidätti jonkin aikaa sitten liberaalit kirjailijat Liu Xiaobon ja Yu Jien, tapaus sai maailmanlaajuisen tuomion. Kirjailijoiden antama hyväksyntä Yhdysvaltain aggressiolle Irakissa teki heistä entistä sankarillisempia Murdoch-lehdistön* silmissä. Ja kuten odottaa saattaa, huomattavasti törkeämmästä, erääseen toiseen soraääneen kohdistuvasta tapauksesta ei ole ollut minkäänlaista tiedotusta – koska tämä soraääni tuli vasemmalta. Joulukuun 21. päivänä 2004 neljä maolaista joutui oikeuteen Zhengzhoussa jaettuaan lentolehtistä, jossa tuomittiin kapitalismin palauttaminen Kiinassa ja vaadittiin "sosialistiselle tielle" palaamista. Lentolehtisiä levitettiin julkisessa puistossa Zhengzhoun kaupungissa puheenjohtaja Mao Tse-tungin kuoleman 28 vuosipäivänä. Kaksi syytettyä, Zhang Zhengyao, 56, ja Zhang Ruquan, 69, todettiin syyllisiksi kunnianloukkaukseen. Molemmat saivat kolme vuotta vankeutta. Tapaus on synnyttänyt paljon solidaarisuuden osoituksia Kiinan vasemmiston piirissä. Kiinan johtavalle vasemmistolaiselle internetsivustolle postitettu tuomioon johtanut lentolehtinen "Mao Tse-tung, ikuinen johtajamme" on tässä käännetty lyhentäen. Lisäksi julkaistaan kommentaari kirjoittajalta, joka meni joulukuun 21. päivänä seuraamaan oikeudenkäyntiä osoittaakseen solidaarisuutta syytetyille. Käännöksen

ovat tehneet kiinaa opiskelevat toverimme, jotka lähettivät sen Monthly Reviewin internetsivustolle. Julkaisemme sen painottaen Kiinan vasemmisto-opposition tärkeyttä – opposition, joka saa vähiten julkisuutta maailmassa.

*) Rupert Murdoch, News Corporationin pääosakkeenomistaja ja toimitusjohtaja. News Corporation omistaa mm. kolme kirjakustantamoa (ml. HarperCollins), 15 sanomalehteä (ml. The Sun, The Times ja New York Post) 16 tv-kanavaa (ml. Fox Network ja Sky), 5 studiota (ml. 20th Century Fox) ym. (Jäänmurtajan toim. huom.)

Lyhyesti tapauksen taustasta

Vuosittain lukuisat Zhengzhoun asukkaat ovat kokoontuneet Maon patsaalle Zijinshan aukiolle Maon kuolinpäivänä lokakuun 9. päivä tuoden sinne seppeleitä ja runoja. Joka vuosi paikalla on ollut myös massiivinen poliisijoukko, mikä on väistämättä johtanut yhteenottoihin ja pidätyksiin.

Tänä vuonna väkijoukko kokoontui jälleen lokakuun 9. päivänä. Tapahtuma oli suhteellisen rauhallinen, sillä poliisia ei usutettu hajottamaan joukkoa voimakeinoin. Sen sijaan siviilipuiset poliisiviranomaiset pidättivät paikallisen asukkaan, herra Zhang Zhengyaon, koska hän oli jakanut lentolehtistä, jonka sisältö katsottiin haitalliseksi ja kumoukselliseksi. Zhang oli jakanut tapahtumaan kirjoitettua muistokirjoitusta, jonka otsikkona oli “Mao Tse-tung, ikuinen johtajamme”. 10.10.2004 yöllä kello 01:00 Zhengzhoun poliisi vei Zhang Zhengyaon käsiraudoissa asunnolleen ja suoritti

kotietsinnän. He veivät hänen tietokoneensa, loput muistokirjoitukset ja muita dokumentteja. Kolme muuta henkilöä oli osallisena tapaukseen: herra Wang Zhanqing pidätettiin epäiltynä lentolehtisten tulostamisesta työpaikallaan kirjapainossa; Zhang Ruquan ja rouva Ge Liying, Zhang Zhengyaon vaimo, asetettiin tarkkailuun; Zhangia epäillään tekstin kirjoittamisesta ja Gen väitetään lähettäneen sen maolaisille internetsivuille.

Tapausta ei juuri huomioitu edes Kiinan vasemmistopiireissä. Zhengzhou on saanut maineen radikaalina maolaisena. Viime vuosina Maon kuoleman vuosipäivinä on nähty militanteimmat työläisten mielenosoitukset ja toistuvia yhteenottoja poliisin kanssa. Monet aktivistit ovat kokeneet useita lyhyempiä pidätyksiä. Tätä tapausta ja siihen liittyviä pidätyksiä ei pidetty juuri minään, varsinkin kun Hu Jintaon uskottiin olevan aiempaa suvaitsevaisempi vasemmalta tuleviin vastalauseisiin. Kuitenkin viranomaiset päättivät käyttää tällä kertaa “lain suomia valtuuksiaan” ja vetää asian oikeuteen. Oikeudenkäynnin piti aluksi olla joulukuun 14. päivänä, mutta alkuperäisistä vallankumoussyytteistä luovuttiin ja oikeudenkäynti siirrettiin joulukuun 21. päivään. Nyt syyte oli “tarkoituksellisesti valheiden levittäminen toisen maineen pilaamiseksi ja yhteiskuntarauhan ja kansallisen edun rikkominen”.

Uutiset tulevasta oikeudenkäynnistä alkoivat levitä internetissä. Moni sivusto julkaisi myös muistokirjoituksen, josta on tulossa nyt Kiinan radikaalivasemmiston ylistyksen kohde. Joulukuun 21. päivänä oli oikeudenkäynti, tosin suljetuin ovin eikä avoimesti, kuten oli ilmoitettu. Lukuisa joukko ihmisiä tuli paikalle tuona päivänä, jotkut jopa toiselta puolelta

Kiinaa, päästäkseen oikeudenistuntoon osoittamaan solidaarisuutta syytetyille. Heitä ei päästetty sisälle. Vain kahden syytetyn, Zhang Zhengyaon ja Zhang Requanin tapaukset käsiteltiin. Molemmat todettiin syyllisiksi ja molemmat saivat kolme vuotta vankeutta. Kahden muun istunnon päivämäärä on vielä päättämättä.

Lentolehtisen lyhennetty käännös:

Mao Tse-tung, ikuinen johtajamme!

Muistokirjoitus Mao Tse-tungin kuoleman 28. vuosipäivänä.

On kulunut 28 vuotta siitä, kun puheenjohtaja Mao jätti meidät. Näiden 28 vuoden aikana taantumukselliset voimat puolueessamme ovat valinneet kapitalistisen tien, ottaneet haltuunsa valtio- ja puoluekoneiston ja jakaneet sen etupiireihinsä. Samaan aikaan he ovat syytäneet syvällä olevaa vihaa ja myrkkyä Mao Tse-tungia ja hänen sosialistista muistoaan kohtaan. He ovat pistäneet parastaan hyökätessään ja lyödessään Mao Tse-tungia. He käyttävät taktiikoinaan puoluepäätösten väärentelyä ja julkaisevat virallisia dokumentteja ja raportteja sekä artikkeleita ja pääkirjoituksia mediassa. Joka kerta heidän tarkoituksenaan on mustamaalata Mao Tse-tungin maine. He ovat alentuneet sellaisiin alhaisiin keinoihin kuin “demokraattiset seinäkirjoitukset”, huhut ja vihjailut, henkilömuistelmat ja haastattelut ulkomaisten journalistien kanssa.

Mutta kiinalaisten valtava enemmistö, eli yli 95% kansasta, erityisesti työläiset ja talonpojat, tulevat aina seisomaan rinta rinnan Mao Tse-tungin kanssa. Mao Tse-tungin aikana kansan palveleminen oli puolueen, hallituksen ja armeijan perustavanlaatuinen linja. Hän vaati jatkuvasti kaikkien puolueen jäsenten ja kaadereiden noudattavan joukkolinjaa ja pysymään tuon 95%:n takana. Hän korosti: "Joukkolinja on marxilaisuuden perusperiaate." Läpi elämänsä hän taisteli kansan vapauden puolesta viimeiseen hengenvetoon.

Omasta kokemuksestaan kiinalaiset huomasivat, että he ja Mao Tse-tung ovat yhteen sidotut niin hyvinä kuin huonoina aikoina, voitossa ja tappiossa. Mao Tse-tung johtajanaan Kiinan kansa oli maansa herra ja nautti loukkaamattomista demokraattisista oikeuksista. He elivät onnellisina, optimistisina ja luottaen yhä parempiin päiviin tulevaisuudessa. Mutta kun Mao Tse-tung kuoli, porvaristo antoi tyrmäävän iskun Kiinan työväenluokalle yhdessä yössä. Työväenluokka ei ole enää maansa herra. Tässä yhteiskunnassa, "sosialismissa kiinalaisilla erikoisuuksilla," raha tarkoittaa valtaa ja sosiaalista statusta. Rikkauden jakautuminen on ajanut työtätekevät köyhyyteen, jonka tuloksena he ovat menettäneet sosiaalisen asemansa ja kaikki oikeutensa, joista he ennen nauttivat. He eivät ole enää arvostettuja sosialismin rakentajia. Sen sijaan heidät on pakotettu myymään työvoimaansa tavarana selviytyäkseen. Heistä on tullut työkaluja, joita kapitalistit voivat ostaa vapaasti.

Yksi osa työläisistä työskentelee niin sanotuille valtion omistamille yrityksille, mutta sanat "valtion omistama"

tarkoittaa todellisuudessa kapitalistien omistamaa, koska koko Kiinan valtio on kapitalistiluokan omistuksessa. Työläiset eivät enää työskentele itseään varten, vaan tuottaakseen lisäarvoa kapitalisteille. Toinen osa työväenluokasta on käytännössä muuttunut orjiksi suur- ja pienkapitalisteille. He kärsivät erittäin julmasta riistosta ja alistamisesta. Lisäksi sadat miljoonat työläiset ja talonpojat on irtisanottu, pakotettu siirtolaisuuteen, elämään kädestä suuhun, olemaan aina liikkeellä töitä etsien ja taistelemaan pelkästä henkiin jäämisestä. Ilman työtä he ja heidän perheensä eivät selviä hengissä. Työ ei ole enää perusoikeus. Koulutuksen, terveydenhoidon, kulttuuriharrastusten, liikunnan ja eläkerahastojen yhtiöittämisen seurauksena työtätekeviltä on tosiasiallisesti riistetty pääsy terveydenhuoltoon, oikeus lasten koulutukseen, vanhusten eläkkeeseen ja muihin iän tuomiin etuisuuksiin, oikeus harrastaa kulttuuri- ja virkistystoimintaa ja liikuntaa, jopa lainsuoja on poistettu. Saaliinhimoisen kapitalistiluokan tavoitteleman muutoksen seurauksena, luonnonvarojen tuhlaamisen ja saasteiden seurauksena, työläiset ovat menettäneet oikeuden terveelliseen ruokaan, puhtaaseen veteen ja raikkaaseen ilmaan. Köyhyys on tuonut heille sanoinkuvaamatonta kärsimystä.

Rajalinja on näin ollen selkeästi vedetty. Mao Tse-tung on Kiinan työväenluokan johtaja. Hän on johtaja yli 95%:lle kiinalaisista. Imperialistiset revisionistit, porvaristo ja kaikki taantumukselliset voimat Kiinassa ja maan ulkopuolella ovat Mao Tse-tungia vastaan ja vihaavat häntä, kun taas kansa rakastaa häntä. Mitä kauemmin hän on ollut poissa, sitä tiukemmin hänen vihollisensa vihaavat häntä, sitä järkähtämättömämmin,

vilpittömämmin ja lämpimämmin kansa rakastaa häntä. Mao Tse-tungin ja kansan vastustajat julistavat oikeudenkäynnin häntä vastaan, mutta kansa tietysti hylkää sen naurettavana. Mao Tse-tung –”kuume”, joka on esiintynyt toistuvasti Kiinassa, on viime vuosina muodostanut kaunopuheisia “päätöslauselmia”. Niiden tarkoituksena on ollut tuomita Mao Tse-tung. Kiinan kansa, eivätkä maailman kansat voi hyväksyä niitä.

Deng Xiaoping, Jiang Zemin ja muut heidän kaltaisensa kutsuvat itseään “Kiinan uudistusten pääarkkitehdeiksi” tai “kolmen edustuksen periaatteen” ylpeiksi tekijöiksi. Heidän esiintymisensä ja aikeidensa lähempi tarkastelu vie johtopäätökseen, että he edustavat vain imperialismin ja porvariston etuja. Kuluneen 28 vuoden historiallinen kokemus ja sosiaaliset realiteetit ovat avanneet silmämme ja nostaneet luokkatietoisuuttamme; porvarilliset ainekset puolueen sisällä muodostavat koko Kiinan porvarisluokan aivot ja selkärangan. He ovat äärimmäisen itsekkäitä henkilöitä, jotka kilvan pyrkivät kapitalistiselle tielle. He ovat paljon julmempia, röyhkeämpiä ja ahneempia kuin keskivertokapitalistit puolueen ulkopuolella.

Katsotaanpa mitä on tapahtunut viimeisen kahdenkymmenen vuoden aikana: puolueen suurista ja pienistä kapitalistisen tien ajajista ja heidän perheistään on tullut miljonäärejä tai jopa miljardöörejä. Kuka voi väittää, ettei heidän puheensa sosialismista ja “kolmesta edustuksesta” ole pelkkää valhetta? He haluavat tosiasiassa vain kapitalismia, sillä vain kapitalismi tuo heille suurimmat voitot. He ovat sosialismin ja kansan vihollisia.

Me emme kuitenkaan saa unohtaa, että KKP on joka tapauksessa puolue, jota Mao Tse-tung johti ja jolla on pitkä vallankumouksellinen perinne. Se on puolue, joka on vienyt läpi taistelun Hrustshovin revisionismia vastaan ja jota kulttuurivallankumous on kuumentanut. Ja näin ollen, vaikka puolueessa on kapitalismin kannattajia, on siellä varmasti myös sosialistisen tien kannattajia etenkin ruohonjuuritasolla. Rivijäsenten ja alatason kaadereiden valtava enemmistö on vihainen puolueen revisionistiselle johdolle. He haluaisivat nähdä puolueen muuttavan linjaansa takaisin sosialistiselle tielle. Jotkut heistä eivät kestä tätä enää. He ovat astuneet esiin haastamaan nykyisen johdon, mutta monet pitävät edelleen itselleen ja perheilleen turvallisempana olla puhumatta näkemyksistään. Olemme vakuuttuneita siitä, että mitä enemmän revisionistinen klikki ajaa yksityistämistä, sitä ankarammiksi kasvavat Kiinan luokkaristiriidat. Joukot tulevat taatusti voimistamaan taisteluaan yhä enenevässä määrin. Kun ristiriitojen kehitys ja joukkotaistelu saavuttavat huippukohdan, ne ihmiset puolueessa, hallituksessa ja armeijassa, jotka ovat ymmärtäneet revisionismin todellisen luonteen, tulevat hyökkäämään sitä vastaan. He yhdistyvät proletariaatin rivistöihin pitääkseen korkealla Mao Tse-tungin lippua ja käynnistääkseen uudestaan kamppailun sosialismin puolesta Kiinassa.

Niin kauan kuin luokat ja luokkataistelu on olemassa maailmassa, Mao Tse-tung tulee olemaan elossa – aina alistettujen ja riistettyjen luokkien johtajana. Kuten koko Kiinan vallankumoushistoria on toistuvasti osoittanut, niin kauan kuin vallankumoukselliset seuraavat Mao Tse-tungin ohjeita, heidän taistelunsa etenee varmasti voitosta

voittoon. Kansan taistelu on luottamuksemme ja voimamme loppumaton lähde.

Mistä tämä meille kertoo?

Kommentaari maolaisten oikeudenkäynnistä Zhengzhoussa. Kirjoittanut Shao Jingyan.

Tänään oli erityisen kylmä päivä Zhengzhoun kaupungissa. Lunta satoi paksulti, toisin kuin sääennusteessa oli luvattu. Mutta riippumatta sääoloista, moni ihminen on tullut Zhengzhouhun kaikkialta maasta kuultuaan uutiset Zhengzhoun maolaisten oikeudenkäynnistä.

Ihmiset tulivat tänne ilman järjestäjää tai yhteistä suunnitelmaa. Ennemminkin syvimmästä uskollisuudesta sosialistista tasavaltaa kohtaan, kunnioituksesta ja rakkaudesta heidän kuollutta johtajaansa ja opettajaansa puheenjohtaja Mao Tse-tungia kohtaan. Heitä yhdistää huoli oikeudesta ja ymmärrys, että tässä käsittelyssä on kyseessä sosialistisen tasavallan ja kansan tulevaisuus. He tietävät, että tämän oikeudenkäynnin tulos puhuu koko Zhengzhoun virkakoneiston asenteiden puolesta Mao Tse-tungin muistoa kohtaan. Tämä tapaus on koetinkivi Zhengzhoun virkamiehille: Seuraavatko he vilpittömästi puoluejohdon käskyjä “pitää aina ylhäällä Mao Tse-tungin ajatusten loistavaa lippua”? Syytetyt, herra Zhang Zhengyao ja muut työläiset on pidätetty ilman, että he olisivat tehneet minkäänlaista rikosta, ellei rikoksena pidetä puheenjohtaja Maon muiston kunnioittamista.

Kun heidän oikeudenkäyntinsä alkoi tänään, kaikki siitä tietoiset ihmiset seurasivat sitä ympäri maailman. Kaikki, joilla oli siihen mahdollisuus, matkustivat Zhengzhouhun osoittaakseen solidaarisuutta syytetyille. Monet kaupungin vanhemmista työläisistä uhmasivat lumipyryä ja menivät oikeustalolle nähdäkseen Maon puolustajat. Tänään pidetyn oikeudenkäynnin, vain muutama päivä ennen Maon syntymäpäivää 26. joulukuuta, oli tarkoitus olla julkinen, mutta kunnanoikeus päätti ilman ennakkoilmoitusta pitää sen suljetuin ovin. Myös syyte muuttui “kumouksellisesta toiminnasta” “herjaukseen”.

Kansa odotti oikeustalon ulkopuolella jännittyneenä. Viimein asianajaja tuli antamaan lyhyen lausunnon. Herra Zhang Ruquan oli pitänyt jyrisevän puheen, kumosi vedenpitävästi häntä vastaan esitetyn syytteen julistaen lopuksi: “Tunnen todellista ylpeyttä itsestäni, kun minut on pidätetty Mao Tse-tungin muiston kunnioittamisesta.” Kun Zhang Zhengyao vietiin poliisiautoon pois vietäväksi, joukko hoki huutaen: “Oikeus tapahtuu vielä!”, “Totuus tulee julki!”, “Solidaarisuutta!” Poliisiauto oli poissa, mutta paikalle tulleet ihmiset jäivät odottamaan ja huusivat suuttumustaan: “Ketkä ovat todellisia rikollisia, jotka rikkovat päivittäin lakeja häpeilemättä? Ketkä täällä kävelevät perustuslain yli? Miksi he pelkäävät kansaa, joka kunnioittaa Maon muistoa?” Eräs paikallaolijoista sanoi vihaisesti: “Nämä pahat, korruptoituneet virkamiehet pompottavat meitä ja pallo on vielä heillä, mutta ennemmin tai myöhemmin kansa maksaa kalavelkansa!” Lokakuun 9. päivänä vanha työläinen pidätettiin Maon patsaan edessä, Maon kuoleman 28. vuosipäivän tilaisuudessa. Joulukuun 21.

päivänä muutamaa päivää ennen Maon 111. syntymäpäivää, hänet ja muut tuomittiin salassa. Mistä tämä meille kertoo?

Toimitus

Lähde:

Monthly review, Tammikuu 2005

http://www.monthlyreview.org/0105commentary.htm

VALLANKUMOUS NYT

NEPAL:
Punalippu maailman huipulla

Nepalissa kuohuu

Nepalin yhdeksän vuotta kestänyt sisällissota on ajanut maan valtaapitävät sekasortoon. Itsevaltainen kuningas erotti maan hallituksen helmikuussa ja julisti poikkeustilan. Poikkeustilaa on kestänyt yhtä-jaksoisesti jo yli puoli vuotta.

Kuluvan vuoden aikana myös maaseutua hallitsevat maolaississit ovat kiristäneet toimiaan mm. piirittämällä pääkaupunkia Katmandua ja tekemällä suoria iskuja hallituksen joukkojen sotilastukikohtiin. Myös kaupungeissa opiskelijaliike ja poliittiset puolueet ovat liittoutumassa demokratiavaatimusten taakse, kuningasvaltaa vastaan. Ei tarvitse olla kovinkaan valveutunut marxilainen voidakseen kutsua Nepalin tämän hetkistä tilannetta vallankumoukselliseksi.

Yleistietoa Nepalista:

Pinta-ala:	140 800 km^2
Valtiomuoto:	Kuningaskunta
Pääkaupunki:	Kathmandu
Väestö:	25,7 milj (2004).
Lukutaitoisten osuus aikuisväestöstä:	42 % (2000)
Kielet:	nepali (virallinen), 20 muuta kieltä ja niiden lukuisat murteet
Uskonnot:	hindut 90 %, buddhalaiset 5 %, muslimit 3 %, muut 2 %, mm. kristittyjä n. 700 000 (arvio 1998)
BKT :	230 USD/hlö (2002)
Elinkeinot:	maanviljelys, metsänhoito, turismi, teollisuus, kauppa
Väestöstä ilman puhdasta vettä:	12 % (2000)

Konfliktin taustat

Nepalin konfliktin historialliset juuret ovat maan äärimmäisen vanhanaikaisessa poliittisessa ja luokkajärjestelmässä, jota sekä länsimainen imperialismi, että laajentumishaluiset naapurimaat ovat hyväksikäyttäneet.

Nepalia hallitsi 1950-luvulle saakka perinnöllistä pääministerin virkaa hallussaan pitävä Rana-suku, joka pyrki eristämään Nepalin muusta maailmasta. 1950-luvun lyhyen demokratiakokeilun jälkeen periytyvä pääministerin virka vaihtui periytyvään kuningasvaltaan, ja Nepaliin iskostettiin

feodaalinen kastijärjestelmään perustuva Panchayat-järjestelmä.

Panchayat-järjestelmä onnistui säilyttämään feodaaliset tuotantosuhteet Nepalissa, ja siten valtaosa Nepalin väestöstä oli 1900-luvun loppuun saakka alistettu maaorjuuteen. 1980-luvulle tultaessa kapinointi ja mielenosoitukset vanhanaikaista järjestelmää vastaan alkoivat kuitenkin vaikuttaa. Nepalin Kommunistisen Puolueen johtama demokratialiike painosti kuningasta niin, että vuonna 1990 Nepaliin pystytettiin demokraattiset instituutiot. Kuningas kuitenkin säilytti valtansa ja maauudistusta vaativia aktivisteja tapettiin.

Vuoden 1991 vaaleissa konservatiivinen Kongressipuolue voitti vaalit. Merkittävän opposition muodosti Nepalin kommunistisen puolueen (Unified Marxist-Leninist) ja muiden vasemmistopuolueiden koalitio. Parlamenttiin nousi muiden muassa radikaalivasemmistolainen puolue United People's Front (UPF) 9 paikallaan.

Kuningas hajotti parlamentin 1994, koska hallitusta syytettiin korruptiosta. Unified Marxist-Leninist (UML) voitti uudet vaalit ja muodosti vähemmistöhallituksen. Kuningasvallan vuoksi hallitus oli kuitenkin kyvytön uudistuksiin. Samalla UPF oli jakautunut kahtia enemmistöön, joka boikotoi vaaleja, ja vähemmistöön, joka halusi osallistua vaaleihin. UPF:n enemmistö muodosti uuden Nepalin Kommunistisen Puolueen, CPN(Maoist). Se näki parlamentaarisen tien kuljetun loppuun ja aloitti maaseudulla kansansodan monarkian syrjäyttämiseksi ja sosialistisen tasavallan perustamiseksi.. Ensimmäiset iskunsa maolaiset tekivät 1996. Maolaisiin alussa kohdistetun vähäisen huomion ja maaseudulla elävien ihmisten räikeän alistetun aseman vuoksi maolaiset saavuttivat nopeasti merkittävän poliittisen ja sotilaallisen aseman.

Maolaisten sotilaallinen toiminta perustuu pitkälti Mao Tse-tungin kehittämään strategiaan vallankumouksellisesta kansansodasta. Tässä strategiassa sissit perustavat ensimmäiset tukialueensa maaseudulle ja etenevät pitkällisen, vihollista kuluttavan sodan kautta vaativampiin strategisiin kohteisiin. Kaikki toiminta nojaa väestön myötämielisyyteen ja tukeen sisseille. Sissisota voi olla menestyksellistä vain, jos vallankumoukselliset pystyvät saavuttamaan ykseyden väestön kanssa.

Nepalin kansansota on jo pitkällä. Maolaiset ovat kyenneet merkittäviin saavutuksiin ja on vain ajan kysymys, milloin Nepalin hallituksen joukot romahtavat lopullisesti. Porvarillisten lähteiden mukaan maolaisten hallussa on nykyään n. 40 % Nepalin pinta-alasta ja hallituksen joukot pystyvät valvomaan vain pääkaupunkia ja piirikuntien suurimpia kaupunkeja Keskuslaakson alueella. Kesällä kansanarmeija piiritti Katmandua useiden viikkojen ajan, päästäen ainoastaan lentokentälle pyrkivät länsimaiset journalistit pois kaupungista. Piiritys keskeytettiin, kun kaupungin asukkaita uhkasi nälänhätä. Kansanarmeija on 10 000 – 15 000 taistelijan vahvuinen. Ja vaikka vastapuoli saakin jatkuvasti merkittävää sotilaallista tukea mm. Yhdysvalloilta, Kiinalta ja Intialta, on se sissisotaa käyvien vallankumouksellisten edessä voimaton. Maolaisten sissitaktiikka soveltuu lähes täydellisesti maan ankariin vuoristo-olosuhteisiin ja heidän käyttämänsä miinat, improvisoidut räjähteet ja taidokkaat väijytykset ovat verottavat jatkuvasti hallituksen armeijaa sekä fyysisesti että henkisesti.Sen myöntävät jopa porvarilliset aikakausilehdet, jotka huokailevat loduttomaan sävyyn Nepalin kuninkaallisen armeijan onnettomasta tilasta. Epätoivon vimmalla hallituksen armeijaa on kasvatettu noin viidellä tuhannella sotilaalla vuodessa, ja

tätä jatketaan vuoteen 2010 jolloin he arvioivat saavuttavansa 100 000 sotilaan määrän. Kuninkaallista armeijaa koitetaan mukauttaa vastasissisodan doktriiniin sekä taistelutavaltaan että kalustoltaan. Maahan syydetään koulutusta, koptereita, käsiaseita ja pimeänäkölaitteita aikaisemmin mainittujen maiden lisäksi mm. Israelista, Venäjältä, Puolasta, Saksasta, Brasiliasta, Itävallasta, Belgiasta, Ranskasta jne. Lista jatkuu ja siitä voikin vetää monenlaisia johtopäätöksiä porvarillisten tahojen huolestuneisuudesta. Vaan mitäpä porvarit pelkäisivät enemmän kuin vallankumousta - oli se lähellä tai kaukana.

Nepalin taloudellinen tilanne

Nepal lukeutuu maailman köyhimpiin maihin ja sen työikäisestä väestöstä yli 80 % saa elantonsa maanviljelystä. Maanviljelyksessäkin menetelmät ovat pitkälti takapajuisia. Suurimmasta osasta viljelymaata puuttuu kunnollisesti kastelujärjestelmä, ja vain 1 % maataloudesta on nykyaikaista koneellista maataloutta. Työtäkään ei maatalouden piirissä kaikille riitä. Virallisesti työttömiä Nepalissa on 10 % työikäisestä väestöstä ja osa-aikaisesti työskentelee yli 60 %. Nepalilaisista 71 % elää köyhyysrajan alapuolella.

Nepalin hallitus ja kuningas ovat nimellisesti yrittäneet ratkaista näitä ongelmia mm. useilla viisivuotissuunnitelmilla, mutta viimeiset 30 vuotta Nepal on vajonnut kansainvälisissä vertailussa yhä syvemmälle köyhyyteen. Lopulta köyhyyteen on haettu ratkaisua lähinnä ulkomaan velasta, jonka osuus Nepalin bruttokansantuotteesta onkin nykyisin yli 60 %.

Nepal ei kuulu suoraan minkään imperialistisen suurvallan etupiiriin. Kuitenkin Nepalin suunnaton valtion velka ja Maolaisista noin kolmasosa onkin naisia. Toukokuussa 2005

CPN(Maoist) järjesti Katmandun lähistöllä toistaiseksi suurimman kokoontumisensa, johon osallistui yli 70 000 ihmistä. Puolueella on myös läheistä yhteistyötä Intiassa toimivien maolaisten puolueiden kanssa. Kansallinen ja kansainvälinen yhteys joukkoihin on mitä vahvin tae vallankumouksen voitolle Nepalissa.

Lähteet:

Jane's Intelligense Review September 2005
http://news.bbc.co.uk/1/hi/world/south_asia/country_profiles/1166516.stm
http://news.bbc.co.uk/1/hi/world/south_asia/3573402.stm
http://cpnm.org/new/collected_articles/content.htm
http://www.monthlyreview.org/0805cpn(m)pressstmt.htm
http://www.monthlyreview.org/0605singh.htm
http://global.finland.fi/konflikti/uudistus2004/nepal.html
http://global.finland.fi/konflikti/uudistus2004/kronologiat/nepal.html
http://fi.oneworld.net/article/view/97491/1/
http://www.ylioppilaslehti.helsinki.fi/ylioppilaslehti/2004/040213/nepal1.html
http://www.mission.fi/toimimme/maailmalla/nepal/linkit/

Lisää tietoa myös osoitteesta:

www.nepalnews.com

Nepalin vallankumouksen merkityksestä

“Nepal – aikamme merkittävin taistelu vapauden ja demokratian puolesta” otsikoi Randhir Singh esipuheensa kirjaan Monarchy versus Democracy – the Epic Fight in Nepal (1). Hän on Delhin yliopiston poliittisen tieteen laitoksen eläkkeelle jäänyt johtaja.

Singh erittelee viimeisen kymmenen vuoden menestyneimpiä luokkataisteluita: Chavez-ilmiö ja massaliikehdintä Venezuelassa talouseliittiä ja imperialismia vastaan; Brasilian maattomien kapinat; yksityistämisen vastaiset kamppailut Boliviassa; IMF:n politiikan vastainen kapinointi Ecuadorissa; tehtaiden valtaaminen Argentiinassa; Kolumbian ja Perun sissiliikkeet; Italian ja Saksan työläisten valtavat lakkoliikkeet; työväenluokan taistelut Intiassa, Etelä-Koreassa, Nigeriassa ja Etelä-Afrikassa; sodan vastainen liike ja irakilaisten vastarintataistelu miehitystä vastaan. Vain muutamia mainitaksemme.

“Samaan aikaan kun Latinalaisesta Amerikasta on kehittymässä kansainvälisen luokkataistelun huomattavin alue, niin kaukana toisella mantereella esiintyy historian oikku: nepalilaiset taistelevat vapautuakseen kapitalistisesta ja feodalistisesta järjestelmästä.” Singh pitää Nepalin kansansotaa aikamme tärkeimpänä taisteluna vapauden ja demokratian puolesta. Toki on ymmärrettävä hänen oman intialaisen näkökulmansa painottavan juuri Aasiaa.

Mikä merkitys Nepalin vallankumouksella tulee onnistuessaan olemaan maailman kommunistiselle liikkeelle? Monessa mielessä tilannetta voidaan verrata vuoteen 1917. Maailman kom-

munistisen liikkeen tukialueet ovat vähissä, teoria ja käytäntö ovat edistyneet hitaasti ja kansainvälinen liike ei ole kyennyt luomaan yhtenäisyyttä, vaan siinä vaikuttavat suuresti revisionistiset suuntaukset.

Hugo Chavez lupasi Maailman nuorison ja opiskelijoiden festivaaleilla elokuussa 2005, että Venezuela julkaisee 20 miljoonaa imperialismin vastaista kirjaa, jakaa ne ilmaiseksi Latinalaiseen Amerikkaan ja haastaa muut hallitukset tekemään samoin. Sellainen tukialue kuin vallankumouksellinen valtio luo kommunistiselle liikkeelle todellakin uusia perspektiivejä. Valtiolla on mahtavat resurssit: armeija, tiedusteluorganisaatio, media, yliopistot.

Vallankumoukset ovat aina edistäneet vääjäämättä kommunistista teoriaa ja lisänneet työväenluokan kokemusta valtavasti. Nepalin kommunistisen puolueen (maolainen) johtava osuus vallankumouksessa toisi maolaisen aatteen aivan uuteen valoon kommunistisessa liikkeessä. Maolainen liike osoittaisi itse asiassa suurempaa elinvoimaa kuin muut liikkeet ja ideologiat. Ei olekaan aiheetonta palauttaa mieliin vuosien 1955-1961 tilannetta kansainvälisessä kommunistisessa liikkeessä. Ennen Neuvostoliiton kommunistisen puolueen 20. edustajakokousta – ja "kommunismin rakentamisen aikakautta Neuvostoliitossa" – ei NKP:n ja KKP:n välillä esiintynyt merkittäviä ristiriitoja. Myös SKP:ssa pidettiin tuolloin selvänä Maon kirjojen suomentamista ja KKP:n vallankumouksellista marxilais-leniniläistä linjaa. Sopii kysyä, tapahtuiko linjan muutos NKP:ssa vai KKP:ssa. Joka tapauksessa ainakaan suurinta osaa NKP:n julkaisemasta - ja suomennetusta - KKP-kritiikistä ei voida pitää lähtökohdiltaan marxilaisena. Retoriikka niissä tosin voi kuulostaa marxilaiselta.

Maolaisten johtama vallankumous Nepalissa tulee olemaan mitä parhainta lääkettä kommunistisen liikkeen alennustilaan, jota on podettu Neuvostoliiton romahtamisen jälkeen. Se tulee varmasti vahvistamaan revisionismin vastaisia suuntauksia kansainvälisessä kommunistisessa liikkeessä ja innostamaan haparoivia kommunisteja hylkäämään illuusiot pasifismista ja parlamentarismista.

Halusipa maailman kommunistisen liikkeen enemmistö sitä tai ei, se joutuu tekemään uudelleenarvioita maolaiseen teoriaan, jos ja kun vallankumous tapahtuu Nepalissa. Jää nähtäväksi edistävätkö uudelleenarviot liikkeen yhtenäisyyttä.

Vallankumousprosessit ovat nostaneet aina kansojen vallankumouksellista innostusta ja taistelutahtoa myös kansainvälisesti. Nepalin esimerkki valaa jo nyt uskoa useiden maiden vallankumousliikkeisiin. Ei olisi mahdotonta, ettei Nepal voisi synnyttää todellista “vallankumousten myrskyä” kolmansiin maihin – kommunistien johtama vallankumous ei ole mikään pikku-uutinen 2000-luvulla.

Pahinta Nepalin kumoukselle on, että se yritetään vaieta kuoliaaksi ja yhdytään UML:n levittämään yksipuoliseen kuvaan maolaisten harjoittamasta “terrorista”. Suomessakaan mikään puolue ei ole osoittanut solidaarisuutta vaikeissa olosuhteissa toimiville taistelijoille. Kommunistiset puolueetovat toistaiseksi tyytyneet porvarillisten “totuuksien” levittämiseen. Kommunistien ehdoton velvollisuus nykyisessä tilanteessa on tukea kaikkia todellisia imperialismin vastaisia voimia. Ei ole väliä kutsuvatko kumoukselliset itseään maolaisiksi, marxilaisiksi tai kenties kansallisiksi voimiksi. Vain sillä on merkitystä, millaista poliittista käytäntöä ne toteuttavat ja heikentääkö se imperialismia. Nepalin maolaiset ovat osoitta-

neet tuloksillaan poliittisen käytäntönsä ehdottoman johdonmukaiseksi ja toimivaksi. Miksi siis tuomita heidät neuvostoaikaisten olettamusten pohjalta?

Mikko Kivipuro

(1) *Monarchy versus Democracy- the Epic Fight in Nepal (M*onarkia vastaan demokratia – eeppinen taistelu Nepalissa), Baburam Bhattarai 2005. [Julkaisija: Samkaleen Teesari Duniya, Q-63, Sector 12, Noida 201 301 (Intia). 196 s.]

Seuraavassa Vallankumous nyt – sarjassa käsittelemme Venezuelan bolivaarisen vallankumouksen tilannetta.

Mitä ovat sosiaalifoorumit ja miten kommunistit niihin suhtautuvat?

Porto Allegressa Brasiliassa järjestettiin ensimmäinen maailman sosiaalifoorumi 25.-30.1.2001 ja sille hyväksyttiin 14-kohtainen peruskirja 9.4.2001. Tämän jälkeen on järjestetty eri maanosien sosiaalifoorumeja ja kansallisia tapahtumia. Alkuvuodesta 2004 järjestettiin Mumbaissa (ent. Bombay) Intiassa laajaa julkisuutta ja runsaasti osanottajia kerännyt maailman sosiaalifoorumi. Samaan aikaan järjestettiin niinikään huomiota herättänyt sosiaalifoorumin vastatapahtuma Mumbai resistance (Mumbain vastarinta), myöskin Mumbaissa. Tämäkin tapahtuma keräsi tuhansia osallistujia.

Myös erilaiset kommunistiset ja vasemmistolaiset järjestöt ovat olleet mukana järjestämässä eri maanosien sosiaalifoorumeja ja kansallisia sosiaalifoorumeja. Toisaalta osa kommunistisista puolueista ja mm. nuorisojärjestöistä on selkeästi kieltäytynyt yhteistyöstä sosiaalifoorumien kanssa. Mistä on siis kysymys ja miksi se jakaa kansainvälistä kommunistista liikettä?

Sosiaalifoorumien periaatteet

Ongelmalliseksi kommunistien osallistumisen tapahtumiin tekee sosiaalifoorumin peruskirja, joka ykskantaan kieltää poliittisilta puolueilta osallistumisen. Peruskirjan kohdassa kahdeksan todetaan: “Maailman sosiaalifoorumi on moniarvoinen, monipuolinen, ei-tunnustuksellinen, ei-valtiollinen ja puolueista riippumaton areena” (11). Myös kohdassa yhdeksän todetaan, että “Mikään puolue tai sotilaallinen organisaatio ei voi osallistua foorumiin” (11). Vaikka sosiaalifoorumi on ei-valtiollinen areena, ollaan siinä kuitenkin ymmärtäväisiä eri

hallitusten ja lainsäädäntöelinten jäsenille, sillä he saavat osallistua yksityishenkilöinä jos “hyväksyvät tämän peruskirjan sitoumukset” (11).

Sosiaalifoorumin peruskirjassa todetaan, että “maailman sosiaalifoorumi vastustaa kaikkia totalitaarisia ja reduktionistisia näkemyksiä taloudesta, kehityksestä ja historiasta” (11). Asiakirjassa on myös kohta, jonka mukaan: “Maailman sosiaalifoorumi pyrkii vahvistamaan ja luomaan uusia kansallisia ja kansainvälisiä yhteyksiä sellaisten organisaatioiden välille, jotka niin julkisesti kuin yksityisesti lisäävät kapasiteettia vastustaa väkivallattomasti maailmassa käynnissä olevaa epäinhimillistämisen prosessia ja valtioiden harjoittamaa väkivaltaa sekä korostavat vaatimuksissaan inhimillisyyden vaatimuksia” (11). Sosiaalifoorumi ilmoittaa olevansa samalla myös “avoin kohtaamispaikka uusliberalismia, pääomien maailmanvaltaa ja mitä tahansa imperialismin muotoa vastustavien järjestöjen ja ihmisten kesken” (11).

Sosiaalifoorumin peruskirja on siis varsin sekava kokonaisuus. Toisaalta sosiaalifoorumi on “avoin imperialismin vastainen foorumi”, toisaalta se taas rajaa ulkopuolelleen sellaiset kansat ja järjestöt, jotka kaikkein vaikeimmissa oloissa joutuvat taistelemaan imperialismin raaimpia muotoja ja avointa väkivaltaa vastaan. Tällainen tilannehan on esim. Irakissa, palestiinalaisalueilla, Kolumbiassa ja Nepalissa. Monien maiden kansoilta ei ole kysytty minkälaisia keinoja he haluavat käyttää käynnissä olevaa imperialistista interventiota vastaan. Sosiaalifoorumi siis hyväksyy sellaiset toimijat, jotka ovat valmiita puhumaan imperialismin vastaisesta toiminnasta. Se ei kuitenkaan hyväksy niitä, jotka ovat vastoin tahtoaan joutuneet keskelle imperialististen voimien väkivaltaista hyökkäystä ja ovat olleet jo itsensä puolustamiseksi pakotettuja vastaamaan hyökkäykseen.

Toisenlainen näkökulma

Monet kommunistiset puolueet ovat kritisoineet sosiaalifoorumeja. Euroopassa kenties vaikutusvaltaisin kommunistinen puolue, joka on esittänyt voimakasta kritiikkiä sosiaalifoorumia kohtaan, on Kreikan kommunistinen puolue. Se on julkaissut helmikuussa 2005 asiakirjan nimeltä "*Resolution concerning the situation in the international communist movement*", jossa se käsittelee kansainvälisen kommunistisen liikkeen tilaa. Asiakirjan viimeinen luku käsittelee sosiaalifoorumia. Asiakirjassa todetaan, että sosiaalidemokraattiset voimat ovat vallitsevina sosiaalifoorumeissa. Puolueen mukaan taantumukselliset bisnespiirit ovat osallistuneet sosiaalifoorumien rakentamiseen yhdessä imperialististen valtioiden ja hallitusten kanssa (2).

Kreikan kommunistinen puolue on muutoinkin käsitellyt laajalti kansainvälistä tilannetta. Sen arvion mukaan sosiaalifoorumit yrittävät ainoastaan sopeuttaa radikaaleja työväenjärjestöjä vallitsevaan tilanteeseen. Sosiaalifoorumit eivät puolueen mielestä edesauta todellista internationalismia ja imperialismin vastaista taistelua (2).

Samansuuntaisen arvion on tehnyt Mumbai-resistance -tapahtuma, joka on listannut sosiaalifoorumien taustavoimia. Tällainen on esimerkiksi Ford-foundation, joka on kansainväliseen auto-, öljy- ja sotatarviketeollisuuteen lonkeronsa työntäneen Ford motor company-konsernin perustajan Henry Fordin perustama "hyväntekeväisyysjärjestö" (8). Myös Saksan Vihreä puolue, joka taannoin kunnostautui tukemalla Nato-johtoisia Kosovon ja Serbian pommituksia, on rahoittanut sosiaalifoorumeja (8).

Erilaiset anarkistiset ja trotskilaiset järjestöt ovat myös olleet mukana sosiaalifoorumien järjestelyissä (2). Kansainvälisen sosiaalifoorumin sivuilla on muutamia “asiaan liittyviä” linkkejä, joista yksi johtaa suoraan trotskilaisen IS-tendency-järjestön sivuille (6). Suomessa sosiaalifoorumin järjestelyissä mukana ollut trotskilainen Sosialistiliitto on jäsenenä tässä järjestössä (10) .

Suomalaiset kommunistit ja sosiaalifoorumit

Suomessa kommunistisista järjestöistä edellä mainittu Sosialistiliitto on ilmaissut tukensa sosiaalifoorumille. KTP ja Kommunistien liitto ovat esitelleet tapahtumia lehdissään. Myös Kommunistinen nuorisoliitto on jossain määrin osallistunut sosiaalifoorumin järjestelyihin. Mitään laajempaa analyysiä eivät em. järjestöt kuitenkaan ole sosiaalifoorumeista esittäneet. Näyttävimmin sosiaalifoorumin puolesta on kuitenkin liputtanut SKP. Se on esitellyt Tiedonantaja-lehdessään ahkerasti sosiaalifoorumi-liikettä viime vuosina ja käsitellyt aihetta asiakirjoissaan. Edellisessä edustajakokouksessaan vuonna 2004 SKP nosti tunnuksekseen sosiaalifoorumin tunnuslauseen “Toisenlainen maailma on mahdollinen”. Tämä tunnus on esitetty edustajakokouksen hyväksymässä asiakirjassa *Toisenlainen kansainvälisyys ja sosialismin näköalat* (9).

Samassa asiakirjassa todetaan mm. “Maailmanlaajuinen sodanvastainen liike, ay-liikkeen lakkokamppailut, sosiaalifoorumit, naisliikkeet ja myös monien maiden politiikassa näkyvät pyrkimykset vapautua USA:n johtamasta imperialistisesta maailmanjärjestyksestä kertovat kuitenkin siitä, että imperialismi synnyttää myös tänään vastavoimansa. Nämä voimat voivat yhdessä muuttaa kehityksen suunnan”

(9). SKP toteaa myös, että “SKP on osa laajaa sodan, militarismin ja rasismin vastaista liikettä” (9). Sosialismiin siirtymisestä todetaan: “työväen- ja kansalaisliikkeiden kamppailuissa ja järjestäytymisessä kasvaa se voima, joka tarvitaan politiikan suunnan muuttamiseksi, suurpääoman valtaa rajoittavien uudistusten toteuttamiseksi sekä tien avaamiseksi sosialistiselle vallankumoukselle, työväen vallalle ja uudenlaiselle demokratialle” (9).

Koko asiakirjassa ei mainita sanallakaan kommunistisen puolueen tehtäviä vallankumousprosessissa. Myöskään “kansalais-” tai “työväenliikkeen” eri toimijoita tai niiden lähtökohtia ei kummemmin eritellä. Peruslähtökohtana näyttää olevan se, että kommunistinen puolue on ikään kuin kansalaisliike muiden joukossa. Herää väistämättä kysymys, onko SKP:n mielestä siis kommunistisella puolueella välttämättä mitään erityistä tehtävää vallankumousprosessissa?

Marxilainen näkökulma

Kommunistien näkökulma kysymykseen lähtee luonnollisesti vallitsevan tilanteen marxilaisesta analyysistä ja tosiasioiden erittelystä. Lenin on nostanut opportunismin vastustamisen myös imperialismia vastaan käytävän taistelun keskeiseksi kysymykseksi (3). Hänen mukaansa imperialismi synnyttää opportunismia ja pyrkii jatkuvasti hajottamaan työväenliikettä. Niinikään Leninin mukaan imperialismin vastainen taistelu reformismin keinoin on “petkutusta” (3). Sosiaalifoorumit eittämättä edustavat reformismia. Ne myöskin ovat hajottaneet kommunistista liikettä. Sosiaalifoorumi-liikkeen historiaan liittyy voimakasta imperialististen ja kapitalististen voimien harjoittamaa manipulaatiota.

Sosiaalifoorumin lähtökohtana näyttää olevan lähes yksinomaan kielteinen suhtautuminen valtioihin. Sen peruskirja ei tunnusta ei-imperialististen valtioiden asemaa imperialismin vastaisessa taistelussa. Jos tarkastellaan asiaa imperialismin vastaisen taistelun käytännön näkökulmasta, ovat olemassa olevat imperialismin vastaiset valtiot keskeisiä kansainvälisiä toimijoita. Juuri näitä valtioita kohtaan imperialismi myös kohdistaa voimakkaimmat aggressionsa.

Toisaalta sosiaalifoorumien omaksuma yksinomaan pasifistinen kanta kuvastaa hyvin niiden pikkuporvarillista ja porvarillista luonnetta. Ei tarvitse kovin syvällisesti tieteelliseen kommunismiin ja marxismiin tutustua, että huomaa pasifismin imperialismin oloissa olevan edullista pelkästään porvaristolle. Kommunismin klassikot alkaen Marxista ja Engelsistä ovat irtisanoutuneet jyrkästi pasifismista. Tämän voi todeta tutustumalla vaikkapa *Kommunistisen puolueen manifestiin* (7) tai Engelsin *Anti-Dühringiin* (1). Saman kannan tuo selvästi esiin myös Lenin muun muassa valtioteoriaa käsittelevässä teoksessaan *Valtio ja vallankumous* (5).

Lenin käsitteli teoksessaan *Proletaarinen vallankumous ja luopio Kautsky* kysymystä internationalismista. Tässä teoksessa Lenin toteaa mm, että “Proletariaatti taistelee kukistaakseen imperialistisen porvariston vallankumouksen avulla, kun taas pikkuporvariston tarkoituksena on ´parantaa´ imperialismia reformien avulla, mukautua imperialismiin *alistumalla* siihen” (4). Väkivallan merkityksestä hän toteaa: “…sosialismi vastustaa yleensä väkivaltaa ihmisiä kohtaan. Silti ei vielä kukaan, kristillisiä anarkisteja ja tolstoilaisia lukuun ottamatta, ole tehnyt tästä johtopäätöstä, että sosialismi kieltäisi vallankumouksellisen väkivallan. Kun siis puhutaan ´väkivallasta´ yleensä ja selvittämättä missä suhteessa taantumuksellinen väki-

valta eroaa vallankumouksellisesta väkivallasta, niin se merkitsee, että ollaan vallankumouksesta luopuvia pikkuporvareita ja että petetään itseä ja muita sofistiikalla” (4).

Kommunistit eivät suinkaan kannata imperialismin vastaisia sotia tai vallankumousta väkivaltaisuutensa tai verenhimonsa takia. Sotia tai imperialistista väkivaltaa ei voida poistaa hurskailla puheilla tai toiveilla. Niistä voidaan päästä eroon ainoastaan poistamalla niiden syyt, eli kapitalistinen ja imperialistinen maailmanjärjestys proletaarisen vallankumouksen kautta. Lenin selvittää tätä kysymystä em. teoksessaan: “…vallankumouksellisen proletaarin tehtävä on valmistella maailman proletaarista vallankumousta, koska vain se on pelastuksena yleismaailmallisen teurastuksen kauhuilta” (4).

Kuinka siis on suhtauduttava?

On turha kuvitella, että sosiaalifoorumit sinällään edustaisivat todellisia muutosvoimia. On hyvin kyseenalaista voivatko, tai edes haluavatko tällaiset liikkeet todellisuudessa muuttaa imperialistista järjestystä. Puhumattakaan siitä, onko niillä mitään realistisia keinoja muutokseen. Kokonaisuudessaan sosiaalifoorumin periaateohjelma on pikkuporvarillinen, samoin sen toimintatavat. Kommunistien tulee suhtautua vähintäänkin varauksellisesi koko liikkeeseen. Vaikka sosiaalifoorumien osallistujien suurin osa edustaa tiettyä vasemmisto-älymystöä tai yleisdemokraattisia ja pikkuporvarillisia voimia, on mukana varmasti myös vilpittömästi muutokseen tähtääviä toimijoita.

Missään tapauksessa kommunistisen puolueen tai liikkeen ei tule alentaa ohjelmallisia tavoitteitaan sosiaalifoorumien tai muiden pikkuporvarillisten muutosliikkeiden tasolle.

Sosiaalifoorumit edustavat marxismiin nähden selkeää ja ehdotonta taka-askelta. Näitä, niin kuin muitakin, tapahtumia voidaan ja tuleekin käyttää mielialojen kartoittamiseen ja propagandan levittämiseen. Eri asia sitten on, kuinka kauan sosiaalifoorumien taustavoimat sallivat kommunistien osallistua näihin tapahtumiin. Ainakin, jos ne osallistuvat niihin aidosti imperialismin vastaisten ja internationalististen tunnusten alla. Lopulta voikin sanoa, että kommunistien osallistuessaan sosiaalifoorumien kaltaisiin liikkeisiin on oltava selvästi tietoinen näiden liikkeiden luonteesta ja harkittava tarkoin ne tavoitteet, jotka osallistumiselle tai osallistumatta jättämiselle asetetaan.

I. Puhakka

Lähteet ja kirjallisuutta:

1. Engels: Anti-Dühring, Marx-Engels: Valitut teokset, osa 5, Edistys, Moskova 1979
2. Kreikan kommunistinen puolue: www.kke.gr
3. Lenin: Imperialismi, kapitalismin korkein vaihe, Edistys, Moskova.
4. Lenin: Proletaarinen vallankumous ja luopio Kautsky, Edistys, Moskova
5. Lenin: Valtio ja vallankumous, Edistys, Moskova 1975
6. Maailman sosiaalifoorumi: wsfindia.org
7. Marx-Engels: Kommunistisen puolueen manifesti, Kansankulttuuri, Helsinki 1971
8. Mumbai resistance: www.mumbairesistance.org
9. SKP: SKP:n edustajakokous 2004, Suomen kommunistinen puolue rp., Helsinki 2004.
10. Sosialistiliitto: www.sosialistiliitto.org
11. Suomen sosiaalifoorumi: www.prodemokratia.net

English summary

You are holding the second issue of the magazine Jäänmurtaja ("Icebreaker"). It is published by the Marxist-Leninist Association of Social Science (MLYS). The association was established to promote the research of Marxist-Leninist science and communist theory.

The first issue introduced readers to the theses of MLYS, to the draft program of the Revolutionary Soviet-communists (bolsheviks) from 1965 and opened discussion about restoration of capitalism in Soviet Union. The second issue relates on Nepal, China, World Social Forum and history of revisionism.

Bernstein, Kautsky and common distortations by right-opportunism

Revisionism plays a big part in workers movement in the era of imperialism. This article consentrates on reformism and mistakes in theory concerning state. Reformists stress on the movement, not on the goal. Agitation and rising class-consciousness is not as important as concrete every day struggle they say. They even state that struggle itself "releases the nature of capitalism and makes working class conscious of it's goals." This was proven wrong by Lenin.

Reformists see working in parliament as the main activity. They may even deny that parliaments are always tools of bourgoise to maintain it's dictatorship. "We must widen the democracy to the fields of economy" say the revisionists. Lenin answers in the State and revolution:

"Change from bourgeois state to proletarian state is impossible without a violent revolution." and also "The *whole* doctrine of Marx and Engels is based on this idea, that masses must be taught to understand the violent revolution like *this* and just like this."

Maoists in China Get Three Year Prison Sentences for Leafleting

(from Monthly Review, www.monthlyreview.org)

In recent years, on the anniversary of Mao's passing, many people in Zhengzhou would gather to pay tribute to Mao's memory. Each year there would be a massive police presence, which inevitably would lead to incidents of confrontation and arrest. This year (December 2004) a crowd again gathered; the event was relatively peaceful. A local resident, Mr. Zhang Zhengyao, however, was taken into custody because he was distributing leaflets. What Zhang handed out were copies of a commemorative piece, titled Mao Forever Our Leader. It accused the leaders of CPC of revisionism and restauration of capitalism in China and said Mao is still the leader of the people no matter how much revisionists are trying to blaspheme him.

The leaflet is now becoming a sort of cause to celebre for China's radical left. On December 21, a trial took place. Many people actually went on that day, some from other parts of China, as an expression of solidarity. Two defendants, Zhang Zhengyao and Zhang Ruquan were found guilty, and each given three years on Dec. 24.

When Zhang Zhengyao was put into a police vehicle, to

be whisked away, the crowd chanted aloud "Who are the real criminals that are daily breaking the laws with impunity? Who is it on earth that are trampling the constitution underfoot? Why are they afraid of people paying tribute to Mao's memory?" One person said angrily: "these evil, corrupt officials are lording over us and having a ball for now, but sooner or later people will get even with them!"

Revolution now - series: Nepal

In Nepal a revolutionary struggle has continued since 1996. There are three main forces in Nepal with different interests. The royal family and it's lackeys have kept up feudalist relations of production. Political parties, including reformist Communist Party of Nepal (Unified Marxist-Leninist, UML), have been trying to restore the "democratic" system the king dispersed. Communist Party of Nepal (Maoist) started people's war 1996 to overturn the power of the king and to establish a socialist state.

The Maoists have wide support from peasants and are controlling now 40% of Nepal and the people's army has now about 15000 fighters (according to bourgeois sources). In the spring of 2005 the people's army was besieging the capital Kathmandu. In the summer a coalition was formed with Maoists and other parties against the king. The people's army led by CPN(M) needs all the support and solidarity we can give them as the most consistent anti-imperialist force of Nepal. A socialist revolution in 21st. century would not be a small event. It would give a whole new base area and raise the Maoist ideology in a new position in the communist

movement. But only history shall show us, will the Nepalese maoist revolution unify the international communist movement.

World Social Forum, what should be the position of communists?

Many communist and leftist parties have taken part in the World Social Forums (WSF). Others like the Communist Party of Greece, however, have refused to co-operate with the WSF. One problem is the "program" of the WSF which denies part taking of parties, states and any military forces in WSF. So many important anti-imperialist forces and comrades struggling in most difficult situations are outcluded from forum. WSF also gets money and support from imperialist forces like the Ford-Foudation and the Green Party of Germany. Communist parties should not lower their goals on the level of the WSF or other pettybourgeois movements. If and when communists take part they must do it with consciousness of the nature of these movements and with careful thinking of reasons and goals of participation.

Mikko Kivipuro

chief editor

For further information see www.mlys.net

Leikkaa tästä

Jäänmurtajan tilaus

Order Jäänmurtaja!

Haluan tilata Jäänmurtajan / I want to order:

☐ irtonumeron nro._____(esim. 1/05) hintaan 5 euroa.
a single magazine number ______ for 5 Euros.

☐ neljä numeroa alkaen numerosta _____(esim. 1/05) hintaan 20 euroa.
Four magazines starting from ______ for 20 Euros

☐ Haluan liittyä MLYS ry:n jäseneksi hintaan 30 euroa. Jäsenyyteen sisältyy vuoden Jäänmurtaja lehdet.
I want to join MLYS and recieve magazines for this year.

Nimi/Name
Katuosoite/Address:
Postinumero/Zip Code:
Postitoimipaikka/City:

Vapaaehtoisesti täytettävät tiedot:
Voluntarily filled information:

Puhelinnumero/Telephone number:
Sähköpostiosoite/Email:
Ikä/Age: ☐ **15-30 v** ☐ **31-60 v** ☐ **60+**

Lähetä tilauksesi suljetussa kirjekuoressa osoitteeseen:
Send your order in a sealed envelope to address:

MLYS / Jäänmurtaja
PL 73
40101 JYVÄSKYLÄ